

Per Jespersen

Tom Finley

En mærkelig historie om en mærkelig
dreng i en mærkelig verden

NET-BOG-KLUBBEN
(autografisk manuskript)

Per Jespersen

Tom Finley

**En mærkelig historie om en mærkelig
dreng i en mærkelig verden**

Tilæget Lasse Rasmussen

ISBN: 87-90733-53-3
Copyright: Per Jespersen
År: 2000
Server: Cybercity
Tryk: Levison+Johnsen+Johnsen a/s

Advarsel: Enhver erhvervmæssig kopiering eller overdragelse er ulovlig og vil blive retsforfulgt med krav om erstatning.

Antal sider: 56

Notabene

Net-Bog-Klubbens bøger er alle fremstillede efter den såkaldte print-on-demand teknik.

Den består i, at trykning og indbinding foregår i samme proces.

Endvidere stiller teknikken begrænsninger for papirtykkelse til at trykke på og papir til indbinding.

Desværre er det nødvendigt at acceptere disse begrænsninger. De skyldes, at der ikke trykkes flere bøger end der bestilles.

Forfatterne ville stå overfor helt andre krav til investeringer, hvis læserne ikke kan se bort fra disse skønhedsfejl og koncentrere sig om indholdet.

Kapitel 1

Da Tom blev født havde han allerede en storesøster på to år. Det vidste han ikke, men han blev hurtigt klar over det, for hun stak hovedet ned i vuggen og råbte: "Hvad er det for en?"

"Så så," sagde far. "Sådan er det bare."

Tom havde også en nabo. Det var Herdis. Det kunne Tom heller ikke vide, men hun stak også hovedet ned i vuggen samt to pensler med knaltdød-maling. "Gud, og han har to ben," råbte hun begejstret. "Hvor har naturen været gavmild."

Toms far var lærer, så han kom først senere, og han gik ikke hen til vuggen, før han havde slået op i et par bøger om børnefødsler. Så sagde han: "Det er gået efter bogen. Det gør det altid i vores familie."

Tom sagde ikke noget, for hvad skulle man svare på alt det nonsens. Han sagde i det hele taget ikke en lyd i de første seks måneder af sit liv. De andre sagde mere end nok, og han fik jo mad til tiden og blev skiftet med regelmæssige mellemrum. Han skreg ikke om natten og rynkede bare på næsen, når de andre sagde "gry gry" til ham. Kun Herdis kunne fravriste ham et smil – men kun når hun havde pensler i hånden og stilledede i sin forslidte kittel. Så smilede Tom Finley, så far og mor blev så stolte, at de straks ringede hele familien op for at fortælle om hans store fremskridt.

De skulle bare vide, hvad det var for en dreng, de havde fået.

En dag skulle Tina passe Tom et par timer. Det var for så vidt let nok, for Tom sagde jo ikke noget. Men Tina prøvede alligevel at sætte ham ned på gulvet og smed et par plasticdåser ned til ham.

Tom stirrede på dem med sine seks måneder gamle øjne og sagde pludselig: "Hvad skal jeg med det lort?"

Tina fik ham i hast op igen og fortalte ikke til nogen, hvad der var sket. Mor ville bare gå i koma, og far ville styrte på biblioteket for at slå op under børneopdragelse og uartige ord.

Herdis kom til på besøg – altid i kittel og med to pensler med rød farve i hånden.

”Hvordan går det med min lille snuskebasse?”

”Gry gry,” sagde Tina.

”Det siger du ikke. Men det kan der da være noget om. Jeg har en gave med til Tom i dag.”

”Sikkert pensler,” sagde Tina.

”Ja, hvor kan du gætte det! Jeg havde ellers tænkt på en kittel, men dem, jeg har, er for store.” Hun stak pakken med pensler ned til Tom, der smilte som en åben trevokse. Han åbnede pakken med sine fire tænder og begyndte at male vildt i luften.

”Du godeste,” jublede Herdis. ”Han har det i sig.”

Hun skulle bare vide, hvad der virkelig boede i Tom Finley.

Tom legede kun med sine pensler, og det var da egentlig i orden, men en dag, da mor kom hjem fra sin forretning, hvor hun solgte legetøj, fik hun et chok. For da hun åbnede køleskabet, var det fuldt af sokker, skjorter og T-shirts. Til gengæld var klædeskabet fyldt op med ost, smør, mælk, kød og den bøfsandwich, som far havde nået at spise det halve af til morgen.

”Tina, din møgunge. Jeg har jo sagt —”

”Du siger så meget,” sagde Tina. ”Jeg tror, det er Tom.”

”Vrøvl, han ligger bare og maler ud i luften.”

”Sikke et møgvejr,” sagde Tom pludselig.

De gloede ud af vinduet. Ja, det stormede og regnede. Men?

”Møgvejr,” gentog Tom. ”Giv mig min regnfrakke.”

Nu kom Herdis ind. ”Gud, er Tom begyndt at bruge ord!”

”Det er vel det, man har dem til,” sagde Tom.

”Nå ja,” sagde Herdis noget forbløffet. ”Du begynder sandelig ikke at tale som andre børn.”

”Jeg springer det begyndervrøvl over,” sagde Tom.

"Prøv at se mit køleskab," sagde Liza og tog Herdis med ud til sokkerne og skjorterne.

"Lidt specielt når man sige," sagde Herdis. "Men på den anden side – det skal ikke være det samme hver dag."

"Herdis, du har for stor indflydelse på Tom," sagde Liza.

"Jeg? Jeg går hævet på tæerne og tænker på ny og næ."

"Nu skal far på biblioteket igen," sagde Tina tørt.

"Ja," sagde Herdis. "Forbindelsen mellem sokker og pensler. Interessant emne!"

De kikkede ud af vinduet og så James skubbe bilen hen ad vejen. Men da han ikke kunne nå rattet, endte bilen i naboens hæk.

Straks begyndte Tom at male med sine pensler i luften. Og så startede bilen og kørte videre igennem hækken og ind i naboens nybyggede havestue.

"Der ser du," sagde Liza.

"Det er da ikke min skyld," sagde Herdis. "Nu går jeg hjem – dybt nedtrykt."

"Det går over," sagde Tom.

Sukkende begyndte Liza at flytte alle tingene tilbage på deres rette plads, mens hun undrede sig over, hvordan det flytteri kunne være gået til. Da James kom ind, var han kun optaget af at fortælle, at han fik bilen startet.

"Og naboens havestue," sagde Liza.

"Åh, det kommer han over. De har penge nok."

"Ellers må du på biblioteket igen," sagde Tina sarkasisk trods sine kun to og et halvt år.

"Der er nu noget med hende Herdis," sagde James. "Der sker altid noget, når hun er i farvandet."

"Og alting mislykkes eller går i stykker, hvor du er," sagde Liza.

"Åh, det ved jeg nu ikke – jeg er da far til Tina og Tom."

Liza nøjedes med at sukke.

Men hendes sukke skulle blive endnu dybere.

Ikke mindst den dag, Tom begyndte at gå. Kravlestadiet nåede han aldrig. Tom blev liggende i sin lille seng, indtil den dag i

maj, hvor han ved morgenmaden pludselig rejste sig og sagde: "Jeg ser lige til haven. Den skal vist vandes."

Hele familien gloede vantro på den lille elleve måneder gamle dreng, der uden videre gik ud i haven og satte vanderen i gang.

"Har Herdis været her i går," spurgte James.

"Ja," sagde Liza.

"Ja så. Så forstår jeg bedre."

"Hvad forstår du bedre?"

"Ingenting," sagde James. "En af os burde blive hjemme i dag."

"Ja, jeg har ikke tid. Jeg må sørge for mine kunder."

"Det er jo bare legetøj," indvendte James.

"Ja tak – børn skal lege for at kunne udvikles, så de kan klare livets fortrædeligheder."

"Nu skal far på biblioteket igen," sagde Tina.

"Ja, for på seminariet, far i sin tid gik på, har ikke opfundet den dybe tallerken," sagde Liza.

I det øjeblik kom Tom ind og sagde: "Det skulle aldrig have været opfundet."

"Man kan da ikke spise suppe af en fad tallerken," sagde James. Han havde tænkt en hel del over det problem i længere tid.

Tom lagde sig i sin seng og sukede: "Hvor bliver man dog træt af alt det havearbejde. Det skulle heller ikke have været opfundet. Det er overflødigt at opfinde. Helt overflødigt!"

"Hvad er det for en dreng, vi har fået," sagde Liza opgivende.

Det var ikke sidste gang, hun skulle sige det.

Der var dage, hvor Tom opførte sig som andre børn – så mange, at James og Liza kunne gribe sig i at glemme alle de besynderligheder, der var omkring Tom.

I begyndelsen skete det som regel, når Herdis havde været på besøg. Men hen imod den tid, hvor Tom fyldte et år, skete det oftere, at der hændte uforklarlige ting, også når Herdis ikke havde været i huset. Tina, der nærmede sig de tre og et halvt år

mente, at nogle børn havde særlige evner – ”undtagen far som lille,” fik hun dog tilføjet.

”Du er kun et lille Tina,” sagde Liza. ”Hvad ved du om det?”

”Det ved jeg bare. Jeg har skam lært meget af Tom.”

”Hun opfatter bare lidt langsomt,” lød det fra Toms seng. ”Men det kommer nok.”

På mange måder var Tom som alle andre på hans alder. Der var altid noget i bleen, når han blev skiftet – eller næsten altid, og så sagde Liza: ”Jamen Tom dog, har du slet ikke lavet noget? Har du ondt i maven?”

Og så svarede Tom omgående: ”Man kan jo ikke nå det hele, vel – gry gry! Men nu skal jeg sørge for, at det bliver bragt i orden.”

Og så fyldte han hele køkkenbordet, så Liza var ved at fortvivle.

Snart skulle der være fødselsdagsfest i det Finleyske hjem. Familie og naboer, deriblandt Herdis, blev inviteret.

”Jeg tager et par pensler med,” sagde Herdis. ”Jeg skal nok pakke dem ind, så min lille Tom ikke kan se, hvad der er i.”

”Det ved han da i forvejen,” sagde Tina lakonisk.

”Hvad pokker skal vi finde på,” sagde James.

”Legetøjsbiler – det må lige være noget,” sagde Liza opfindsomt.

Og Tina tilføjede: ”Så skulle far måske tage et par skolebøger med. I må virkelig være lidt mere smarte!”

”Hvad giver du ham da,” spurgte Liza.

”Rulleskøjter.”

”Han er kun eet år!”

”Han har godt af at se lidt mere af verden,” svarede Tina.

”Hvad er det for børn, vi har,” sagde James opgivende. ”De ligner ikke dem, jeg har i klassen.”

”Heldigvis,” sagde Tina.

Endelig oprandt dagen. Liza havde været oppe fra klokken fem for at gøre lagkagen klar til den store fest. Klokken syv gik hun ind for at vække Tom.

Men sengen var tom. Rædselsslagen råbte hun på James og Tina: "Tom er væk!!!"

"Nå," sagde Tina henkastet. "Så må vi dele lagkagen selv."

"Men lyset," sagde Liza.

"Ja, det kan man ikke spise. Se, der er han!"

De fór til vinduet og nåede lige at se Tom drøne forbi på rulleskøjter.

"Jeg gav ham dem i går," sagde Tina. "Han vidste alligevel, hvad jeg havde til ham."

"Har han ruilet hele natten?"

"Nej, han nåede lige at lægge en hilsen til jer under sin dyne."

Liza og James fór over Toms seng og hev dynen på gulvet. Så stod de bare og gloede dumt på den store seddel på lagenet. Der stod: Videnskaben er roden til alt ondt. Intet skulle nogensinde have været opfundet.

"Uden stavfejl," sagde James stolt – men siden noget forbavset: "Hvordan kan han —?"

Så opdagede de Herdis, der var ved at hænge pensler til tørre på tøjsnoeren. De åbnede vinduet og råbte til hende, hvad der var sket, og hvad Tom havde skrevet.

"Åh ja," sagde Herdis. "De uskyldiges røst. Fra de uvidende skal man høre sandheden."

"Hun har hørt om Sokrates," sagde Tina.

James stod som lamslået og besluttede sig for at få traileren spændt på bilen. Han var nødt til at låne en stak bøger med hjem fra biblioteket.

"Jo flere bøger han læser, des dummere bliver han," sagde Tina.

"Sådan taler man ikke om sin far!"

James hørte det dog ikke. Han havde altfor travlt med at komme afsted til tiden.

Men han nåede dog at snuppe og sluge lagkagens eneste lys.

Kapitel 2

"Hvorfor må jeg aldrig besøge Herdis," sagde Tom, da han endelig nåede hjem til sin fødselsdag hen på aftenen – mest fordi bleen var ved at løbe fuld for ham.

"Du ser hende jo hver dag," sagde Liza.

"Så må det da også snart være min tur til at besøge hende. Hun bør jo lige det ovre."

"Ja ja, nu får vi se," fortsatte Liza. "Far er ikke meget for hende. Han finder hende mærkelig."

"Det er da far, der er mærkelig," sagde Tina.

"Så så, Tina!"

"Tina har ret," sagde Tom. "Bare han ville holde op at låne alle de bøger, hver gang der er noget, han ikke kan finde ud af. Han bliver dummere af det."

Så lød der et brag udenfor, da James forsøgte at bakke traileren med bøger ind i indkørslen, og i stedet ramte naboens to skraldespande. De var helt fulde, så der kom til at ligge en del.

"Det er altid interessant at se, hvad folk snardest væk," sagde Tom fra vinduet. "På affaldet skal man kende sine medmennesker."

"Tom, hold nu op med alt det pjat," sagde Liza.

"Må jeg så besøge Herdis i aften?"

"Nej, vi skal holde din fødselsdag."

"Far har jo ædt lyset, og Tina har trampet rundt i læskagen!"

"Ja ja, det er jo sådan noget, der sker. Men du kan jo snakke med Herdis, når hun kommer, så får vi se."

Det lod Tom sig ikke sige to gange. Han åbnede vinduet og hylede over til Herdis: "Kommer du snart?"

"Ja ja," råbte Herdis. "Jeg skal lige pakke din gave ind."

"Det behøver du ikke – jeg ved, hvad du giver mig. Og jeg glæder mig. For du har arvet dem fra din bedstefar."

"Ja," råbte Herdis. "Der var ikke meget ved ham – men pensler kunne han lave. Du kan tro, jeg har malet mange solsorte med dem."

I det samme fløj en solsort ind ad vinduet og satte sig på Toms plads. Den sæt lidt og kiggede, nikkede og fløj igen.

"Hvordan gik det til," spurgte Liza.

"Åh, vi er gode venner. Det har stået på et stykke tid."

Far kom ind, helt rød i hovedet som en postkasse. "Det var den solsorts skyld. Og ikke nok med det – den æder også kirsebær."

Det blev Tom for meget. "Så bedes du lige bemærke, at den altid kun æder nabens kirsebær – du ved ham med havestuen og de to skraldespande."

"Og det har du vel så sørget for," sagde James ironisk.

"Selvfølgelig. Hvad troede du ellers?"

"Jeg giver op," sagde James.

"Det kan du også ligeså godt gøre," sagde Tina. "Se bare hvordan det går, hver gang du skal låne noget."

"Ja," sagde Tom. "Gå bag om videnskaben, og ind i virkeligheden."

"Hørte jeg rigtigt," sagde James.

"Du hørte rigtigt for en gangs skyld," svarede Tom. "Men nu kommer Herdis."

Og ganske rigtigt. Herdis kom med en fødselsdagsgave pakket ind i en gammel avis. "Det var det smukkeste papir, jeg havde i huset," sagde hun.

Tom sagde tak og fandt de to pensler. "Har de virkelig været brugt af din bedstefar?"

"Nej, han lavede dem. Det var det eneste, han kunne – men han levede af det. Han kunne hverken læse eller skrive."

"Hvor forfærdeligt," udbrød James, for han var jo skolelærer.

"Det kan da være ligemeget," sagde Tom. "Alfabetet skulle aldrig have været opfundet!"

"Nej, hør nu," sagde James. "Jeg lever af, at der findes bogstaver."

"Ja," sagde Tina. "Og hvad blev der så ud af det – en gammel bil, der skal skubbes hjem hveranden dag."

Herdis ville glatte ud. "Tillykke, min lille Tom. Du er det bedste, der er sket for mig."

"Hvad så med dine tanker," sagde Tom klogt.

"Det er noget andet end dem. Og det der med alfabetet – det var bare et par munke, der fandt ud af det."

"De havde jo heller ikke andet at lave," sagde Tom.

"Hvor ved du det fra," spurgte James.

"Det ved alle vel," sagde Tom indigneret.

"Ja, men de læser sig til det."

"Ja, men det var slet ikke munke, der fandt på det. Det var sumererne. Sikke en fejl, at de gjorde det! Fra da af blev verden anderledes."

De drak saftvand og talte om vej og vind. Tom gad ikke deltage, så han gik i sin seng. Ingen opdagede, at solsorten fløj ind ad vinduet og satte sig på Toms seng. Kun Herdis kunne høre dem hviske sammen.

En time senere kom Tom frem igen. Han satte sig og sagde: "Hvornår må jeg besøge dig, Herdis? Jeg vil så gerne se, hvordan du bor."

"Gud," sagde Herdis. "Vil du virkelig. Skal jeg gøre rent og støve af først? Det er jeg ikke vant til."

"Nej nej, jeg vil se det hele, som det er."

"Jeg ved nu ikke rigtigt," sagde James. "Tom er jo kun eet år."

"Ja, så er der jo ingen fare," sagde Herdis. "Jeg giftede mig ikke med ham. Det har jeg gjort én gang, og det var præcis én gang for meget."

Og Tom sagde: "Jeg skal ikke giftes. Det er ikke min opgave."

"Opgave," sagde Liza. "Mennesker har ikke opgave. De skal bare leve."

"Du har læst i fars bøger," sagde Tina. "Det kommer der ikke noget godt ud af."

"Nå, men jeg må hjem," sagde Herdis. "Vil du hjælpe mig, Tom?"

"Selvfølgelig," svarede Tom og greb de to pensler, han lige havde fået som gave. Han malede med dem i luften, og Herdis forsvandt. I stedet sad solsorten på hendes plads med en lille seddel i næbbet.

James rejste sig: "Sig mig, hvad er det egentlig, der foregår her?" Han greb sedlen i fuglens næb og slog ud efter solsorten. "Så skrub af med dig, God!"

Solsorten skræppede op og satte sig på Toms skulder og så meget fornærmet ud.

"Hvad står der på sedlen?" spurgte Tina.

James læste: "Du skal passe bedre på din bil!"

Så lød der et brag ude på gaden. James' bil gik ud af gear og drøned ind i naboens nyindkøbte bil.

"Åh nej, ikke igen!" James så opgivende og vred ud. "Jeg tror, vi må sende Tom på kostskole. Der er ingen, der ikke ved at gå."

Tom protesterede. "Jeg er kun et barn. Jeg vil have skiftet ble og have min sut."

Liza greb Tom – men for sent. Det klattede ud af ham hele vejen til køkkenbordet. "Det er bare, fordi I ikke forstår mig," sagde Tom.

Og det var ikke det sidste ved Tom, som hans forældre ikke forstod.

Toms besøg hos Herdis var herligt. Han vidste i forvejen, hvordan der så ud, så han blev ikke det mindste overrasket over, at hun kun havde én lænestol, der kun havde tre ben, så det var lidt besværligt at sidde afslappet i den. Han vidste også, at hele hendes hus flød med tomme og fulde malerdåser, og at hun havde ti malerier i gang. Køkkenet så ud, som havde der lige været luftbombardement i nærheden, og hendes seng stod lige ved komfuret. "Så kan jeg bedre holde varmen," sagde hun og tilføjede: "Men jeg har et hemmeligt rum."

"Det ved jeg," sagde Tom. "Med pensler og solsorte." Men jeg vil ikke derind. Det er ikke nødvendigt." Tom så sig omkring og opdagede, at der manglede noget på det ene billede. Det

forestillede et stort træ ved en flod med en solnedgang i baggrunden. Men der var en hvid plet på den nederste gren.

"Er du ikke beredig med det billede, Herdis?"

"Tænk dig om, Tom!"

"Nå ja – solsorten. Den er ude."

"Ja, den har lidt at gøre ovre hos dig. Det kan du se, når du kommer hjem."

"Sælger du aldrig dine billeder," spurgte Tom.

"Det ved du udmærket, at jeg ikke gør. Man maler ikke billeder for at tjene penge."

"Det er ligesom med bogstaver," sagde Tom.

"Netop. Bogstaver er noget helt andet, end de giver sig ud for."

"Det har far vist ikke opdaget."

"Nej, men han er jo også skolelærer." Herdis hældte lidt solsortete op for Tom. "Du får et lærred med hjem. Du ved, hvad du skal bruge det til. Men gør det godt – et sted hvor din mor ikke kommer."

"Hun er allevegne."

"Ja, men ikke på én gang. Så du må flytte lidt rundt med det. Og her er et par malerdåser. Så ved du, hvad du skal gøre. Stik så af med dig."

"Tak for te, Herdis. Det er første gang, jeg har smagt solsortete."

"Men det gør underværker. Bare vent og se. Skal du have skiftet ble, inden du går hjem?"

"Nej," sagde Tom. "Jeg ordner det hele på vejen hjem. Mor skal jo også lave noget."

"Nu bor Herdis vel pænt," sagde James, da Tom kom hjem.

"Ekki gej dev ted," sagde Tom.

"Nu snakker han sgu også baglæns!"

"Ja, men jeg går forlæns i seng. Tandog!"

"Hvad er det for en dreng, du har født," sagde James opgivende. Jeg —"

Så opdagede han, at Tom havde skrevet på dugen: "Solsorten skal fodres klokken ni."

"Pokker til unge," snerrede James så højt, at han ikke bemærkede, at naboen var ved at fylde hans bil med brosten.

Toms andet leveår gik hurtigt. Liza blev mere og mere stum og forundret over den fremmede familie, hun passede sin legetøjsforretning, fordi hun syntes, at det var vigtigt for børns udvikling at lege med det korrekte legetøj.

"Gammel overtro," var Toms kommentar.

"Det står der ellers i alle betydningsfulde bøger," sagde James.

"Du bliver snydt af alle de ord," sagde Tom og fyldte bleen med et skrald.

Liza var også bekymret over, at Tom engang imellem talte baglæns og snakkede med James om det en aften. "Vi må have ham til psykolog eller talepædagog," sagde hun.

"Hvad vil naboen ikke sige," svarede James.

"Psykologer er den falske videnskabs budbringere," sagde Tom.

"Jamen Tom, skal vi alligevel ikke prøve," spurgte Liza.

"Så klatter jeg i køleskabet," svarede Tom. Så det kom de ikke videre med.

Da far ved en fejltagelse var kommet til at fylde naboen's pool med benzin, kunne Tom ikke nære sig: "Det er vist dig, der skal til psykolog. Men nu skal jeg få det ordnet."

Og så lød der et brag, da benzinen eksploderede, og naboen's havestue røg med i knaldet. "Hvor der handles, der spildes," sagde Tom og gik i seng.

Da Toms to års fødselsdag nærmede sig, begyndte han at tale aramæisk. Det var Herdis, der kunne oplyse James, Liza og Tina om dette sprog, der ikke tales af nogen nu om dage.

"Aramæisk! Tom, kan du ikke holde dig til det sprog, vi alle taler!"

"Det kommer an på, hvad jeg skal sige," sagde Tom. "Det var det sprog, Jesus talte, og det gik da meget godt for ham."

"Det ved jeg nu ikke," sagde James. "Han blev korsfæstet."
"Ja," sagde Tom. "Men ikke på grund af sproget."
"Og så," fortsatte James. "Det var dengang i Israel for 2000 år siden."
"Så kig ud af vinduet!"
"Hvad pokker," råbte Tina. "Se der – et brændende kors lige over Herdis' hus!"
"Om lidt kommer han her ind for at se lidt på jeres synder," sagde Tom. "Det sløper ikke godt fra!"
Familien for ud og så ikke, at solsorten leverede en ordentlig, ildlugtende klut på James' bøj.
Da de stod ude på gaden og råbte ukvemsord op mod himlen, sagde Herdis fra sit vindue: "Har I problemer?"
"Overhovedet ikke," svarede James febrilsk, og så styrtede alle ind i huset igen.
Her gjorde de store øjne, for der var malet over hele væggen: I næste uge kommer Helvede forbi! Glæd jer! Det er jeres store chance!!
James blussede som en nytændt pejs og sagde rasende: "Jeg vil æde min gamle hat på, at det er Tom, der har lavet dether."
"Den er allerede sat over i den store gryde," råbte Tom inde fra værelset. "Men husk, der skal salt på!"

Kapitel 3

Tom Finley begyndte ikke sit tredje leveår med at holde fødselsdag. Han var nemlig ikke hjemme. To dage før fødselsdagen var han ikke i sin seng om morgenen. Der lå bare en seddel under dynen skrevet på aramæisk, så James måtte ringe efter en professor for at få det oversat. Der stod kun fire ord: Kommer om fire dage.

James mente, at de burde efterlyse Tom hos politiet og i radioen, men Tina sagde: "To års dreng efterlyses. Han bærer to pensler og tre malerdåser. Taler flydende aramæisk og bagvendt dansk!"

"Nå nej," sagde James. "Så bliver vi vel bare kørt på statshospital til akut indlæggelse."

"Jamen, hvad skal vi så gøre," sagde Liza med gråd i stemmen.

"Det er snart lettere, når han ikke er her," sagde Tina. "Så sker der da ikke noget uforudset."

Det skulle hun vist ikke have sagt, for i samme øjeblik var det, som om hele himlen brød i brand. Der var flammer over det hele. Nogle var kolde som is, andre hede og brændende. Flammerne bølgede frem og tilbage, ind og ud af vinduet, gennem muren og ud igennem nøglehullet i hoveddøren. Samtidig lød der den mest gruopvækkende latter. Og pludselig dukkede Tom op midt i flammehavet. Han var på én gang to år og halvoksen.

"Jeg er Helvede selv. I skal være de første, jeg lukker ind. Helvede er for dem, der ikke forstår, for dem, der tror på bogstaver og videnskab og alt det, der kan skrives ned," lød det.

"Vi er uskyldige," råbte James. "Vi vidste ikke bedre, for sådan er vi opdraget!"

"Det burde I have indset, da jeg kom til verden. Men bare rolig – Helvede eksisterer ikke – Himlen heller ikke – og slet ikke Gud. Det er alt sammen tankespind bundet til bogstaver og videnskab. Jeg – jeg skal vise jer, hvad livet er!"

"Tilgiv os," skreg James. Men da var flammerne væk, og alt var som før. Blot sad der en solsort på James' hoved parat med en klat, og Herdis råbte fra sit vindue: "Har I problemer?"

"Nej, slet ikke," råbte de alle tre i kor. "Alt er jo, som det skal være."

"Nå, det er det," råbte naboen. "Hvad så med alle de gravsten i min indkørsel?"

"Det er ikke os," råbte James tilbage.

"Der er vist ikke andre muligheder," råbte naboen, ude af sig selv.

"Jeg går snart på pension," sukkede James.

"Åh nej," råbte naboen. "Så er du hjemme hver dag!"

James ville skubbe solsorten væk fra sit hoved, før den leverede sin sædvanlige klat, da Tina råbte: "Nej, pas på! Det er Tom. Han er kommet tilbage."

"Så bliver klatten bare endnu større!"

James og Liza var efterhånden ved at blive klare over, at de havde en usædvanlig søn. Tom Finley var på alle måder anderledes. Han kritiserede alt, hvad de sagde og gjorde, og han foretog sig ting, de var ude af stand til at forstå. De turde ikke byde gæster, for hvis Tom forsvandt under selskabet, skete der mærkelige ting: kaffen blev til te, dugen forsvandt fra bordet uden at servicet flyttede sig, og malerierne på væggen blev levende. Også det med kronhjorten i skoven. Den spadserede pludselig rundt i stuen og væltede det hele og ville kæles med.

Ingen i familien kom på Toms værelse. Ikke engang Tina, som ellers havde det ret godt med Tom, selvom hun blev drillet i børnehaven, fordi hun havde sådan en bror.

Tom sørgede selv for at holde sit værelse. Sagde han da, for selv Liza måtte ikke komme der. Døren var altid umulig at få op, selvom den ingen lås havde. Den eneste gæst hos Tom var solsorten, og Tina begyndte at fornemme, at der var en forbindelse imellem Tom og fuglen og så noget, hun ikke kunne regne ud, hvad var. Når hun så en solsort i haven, talte hun til

den og følte sig temmelig dum. Men det gav bonus en dag, da hun gik forbi Herdis' hus. Solsorten sad og sang i hækken.

"Du synger så kønt," sagde Tina.

"Bland dig uden om," lød det fra hækken, og Tina spåede hjem og låste døren.

James sad i køkkenet og spurgte: "Hvad er der dog sket?"

"Det – det – ved jeg ikke – se selv i din kop."

James gloede så dumt som en hel flok køer, for i koppen var kaffen væk. I stedet lå der en seddel med ordene: Gå ikke på pension!

"Naboen igen! Han rejste sig." Jeg går lige over og fælder det æbletræ, han holder mest af."

"Det ville jeg ikke gøre, hvis jeg var dig. Så ender du i Helvede."

"Vrøvl – vi fik netop at vide, at det ikke eksisterer, og at der ikke er noget, der hedder synd."

"Nej," sagde Tina. "Men der er noget, der hedder dumhed. Var det ikke dit liniefag på seminariet?"

"Tina!!"

"Nå, så må jeg have taget fejl. Du er ellers så god til det." Hun rejste sig og kiggede ud af vinduet. "Se nu bare din bil. Solsorten er ved at skubbe den ud på gaden."

En dag hen under jul sagde Tom ved morgenbordet: "Jeg går i byen i dag."

"Hvor længe," spurgte Liza. "Skal du have bleg med?"

"Jeg er forbi det stadium. Det er to måneder siden, og det har du ikke engang opdaget."

"Undskyld," sagde Liza rødmende. "Det var da godt for dig."

"Ja, og mere praktisk," sagde Tom. "Jeg tager forresten en ven med hjem."

"Nå – har du en ven. Hvor kender du ham fra?"

"Jeg kender ham bare. Han hedder Jim. Vi snakker så godt sammen."

"Hvor gammel er han?"

"Otte. Han bliver nok et par dage."

"Hør lige her," sagde James. "Har du spurgt?"

"Ja, det har jeg prøvet flere gange, men I hører aldrig efter. Den dag, naboen havde bestilt en gravko til at fjerne vores indkørsel med – men I hørte det ikke."

"Da var det sandelig også andet at tænke på," svarede James.

"I beskæftiger jer med ligegyldige ting," sagde Tom. "Det er synd for jer."

"Det er fordi far er skolelærer," sagde Tina. "Det er meget belastende."

"Også for os andre," sagde Tom i døren. "Men så går jeg. Jim og jeg skal på en lille ekspedition."

James ville protestere, men da der i samme øjeblik røg en brosten ind ad vinduet og ramte kaffeanden, blev det ikke til mere.

Hen på eftermiddagen kom Tom hjem med Jim. Han var seks år ældre og gik derfor i skole. "Men han er så heldig at gå på en skole, hvor far ikke er lærer," sagde Tom tørt. "Det er heldigt nok for ham, for han har problemer nok i forvejen."

"Bare sig til, hvis vi kan hjælpe," sagde Liza og James samstemmende.

"Det kan I ikke. Jims problemer er ikke af denne verden."

"Ja så," sagde James. "Det forklarer jo en del."

"Du skal ikke tage dig af dem," sagde Tom til Jim. "De kan ikke gøre for det."

Pludselig lød et bilhorn ude fra gaden. Og det blev ved, så Tom kastede et blik ud af vinduet. "Det er bare naboen, der er brudt ind i din bil, far. Han har spændt en jernbøjle på rattet, så hornet går hele tiden."

Tina kom ind og sagde: "Du skulle nok alligevel ikke have fældet det æbletræ. Hej Jim – hvor længe bliver du?"

"Et par dage," sagde Jim. "De gamle er ikke hjemme."

"Fint. Det bliver hyggeligt."

"Det kommer du ikke til at mærke noget til," sagde Tom. "Jim og jeg har et projekt, vi skal have klaret. Så vi vil gerne have maden bragt op – af dig, Tina!"

"Er det så hemmeligt?"

"Kun for de indviede," sagde Tom gådefuldt. "Vi er jo ikke så mange."

"Jeg talte med din søster forleden dag," sagde Tina.

"Sssshhh – du skal blande dig udenom."

"Det sagde den også. Hvad laver du så i din fritid, Jim?"

"Åh, jeg afprøver forskellige sprængstoffer og lidt plastisk tyggegummikruld med smag – og så meget andet."

Nu brød Tom ind. "Jim er ved at afkræfte alle de fordømte formler, som videnskaben har skabt. Nå, vi går op. Bare stil maden udenfor døren – så klarer vi selv resten."

"Skal du ikke stoppe det åndssvage bælhorn, far," sagde Tina.

"Næh – lad det bare hyle – det irriterer vel naboen ligeså meget som os."

"Nå ja, sådan kan man jo også se på det."

Så gik drengene op, ivrigt talende på aramæisk, så James for femogtyvende gang sagde: "Hvad er det for en søn vi har? Han er godt to år, taler som en på tyve, snakker bagvendt og aramæisk."

"Det må være sket i fødselsøjeblikket, for graviditeten var helt normal," sagde Liza.

"Åh, det ved jeg nu ikke. Du gik da i atten måneder. Han må virkelig have suget noget til sig i den tid!"

"Ja ja, tiden går hurtigt. Men jeg kan se, at naboen er ved at fylde vand på din bil."

"Skidt med det. Den kan ikke køre alligevel."

"Det er meget mere økologisk at køre på vand," råbte Tom oppe fra værelset.

"Den dreng hører da også alt!"

"Næh," sagde Tina. "Han ved det i forvejen."

Da Jim kom ind på Toms værelse, sagde han: "Jeg vidste, at her så sådan ud. Jeg vidste det bare. Hvad med din far og mor?"

"Kommer her aldrig. De fatter det ikke alligevel. De går blinde igennem verden."

"Det gør alle voksne," sagde Jim og satte sig på gulvet.

"Det er videnskabens skyld," sagde Tom. "Alle videnskaber er blevet til fag i skolen. Så kan det kun gå galt. Ingenting skulle være opfundet."

"Så ville du ikke kunne tænde lys herinde."

"Det betyder ikke noget," sagde Tom. "Sluk bare."

Jim slukkede lyset, og alle Toms billeder, som han havde malet med Herdis' pensler, lyst og glimtede. Og der kom endda musik fra dem.

"Sådan skal det være," sagde Jim. "Det er det, jeg har gået og tænkt på i mange år. Det var godt, vi mødte hinanden."

"Det vidste jeg, vi ville. Vi er af samme stof – alle de andre er det også, men de skyder alt det, som sproget ikke kan forklare, væk."

"Hvorfor er det kun os, der kan se det?"

"Der er flere," sagde Tom. "De tør bare ikke komme frem. Sproget – ordene – Jesus skrev ikke et ord – Sokrates gjorde heller ikke. Men Muhammed gjorde, og så udfælgede han det hele. Men Jim, kig på det billede der. Det er en lyskurv."

"Det kan jeg se."

"Men den viser grønt i alle retninger. Lad os begge to se på det billede – mit første – i eet minut."

De to drenge stirrede på billedet. Og så hørte de brag på brag fra byen, hvor biler i alle vejkryds drønedede ind i hinanden.

"Herligt," sagde Jim. "Hvad kan det ikke føre til?"

James hørte ingenting. Han var ved at starte motorsaven for at fælde naboens tjørnehæk.

Kapitel 4

Tom gik ind i sit fjerde leveår efter at have holdt fødselsdagen sammen med Jim på sit værelse. Ikke noget med gaver og lagkage. James ville alligevel have ædt lysene, og Tina ville have trillet sig i den.

Næh, dagen blev festlig holdt med at Tom og Jim kikkede på billedet af lyskurven fire gange i løbet af aftenen, så politi og Falck måtte indkalde ekstra mandskab. De opdagede i øvrigt, at de ikke behøvede at stirre på billedet i et helt minut: Bare de samtidig så på billedet et lille øjeblik, viste alle lyskurve grønt i alle retninger.

James sad alene i køkkenet, fordi Liza var gået i seng af ærgrelse over, at Tom ikke ville holde fødselsdag med dem, og Tina var på universitetet for at låne bøger, selv om hun kun var fem år.

James sad og lavede udkast til en vandjordisk gang fra køkkenet til naboens spisestue. Derfor opdagede han heller ikke, at selvsamme nabo var ved at mure indkørslen til det Finleyske hus til med en dobbeltmur.

Men han opdagede det næste morgen, da han skulle på arbejde, så han blev nødt til at bede om Jims hjælp.

"Du har vel ikke sprængstof på dig," hviskede han gennem døren.

"Det ligger allerede ude på køkkenbordet. Der skal bare vand på, så går der to sekunder."

"Fint Jim – tak for det."

"Takvles."

"Nå, så snakker han også baglæns," mumlede James for sig selv.

Ti minutter senere lød der en kæmpeekspllosion, og muren i indkørslen faldt sammen. Desværre røg James' bil også med. Den fløj som en tagsten og faldt ned i Herdis' have.

Straks gik Herdis' vindue op. "Har I problemer?"

"Nøh, ikke mere end normalt."

"Ellers sig bare til," sagde Herdis og smækkede vinduet i.

En dag ville Jim vide noget mere om Herdis, end Tom allerede havde fortalt ham. "Hvad er hun for en?"

"Som du og jeg."

"Er det det held?"

"Hun maler, som du ved. Solnedgange og solsorte. Men det ved du jo. Solopgange kan hun ikke fordrage, for så bliver det dag, og det kan hun ikke lide. Men hun kan noget med sine pensler. De er ikke bare almindelige, gemene pensler. Prøv at se på vindueskarmen. Der sidder en af hendes solsorte. Når den er her – og den kommer mange gange hver dag – er der en hvid plet på et af hendes billeder. De løber fra billedet og kommer her og røber forskellige ting for mig."

"Så Herdis har altså forbindelse til en anden verden."

"Til den rigtige verden, Jim. Ligesom du og jeg. Ligesom alle børn og nogle få voksne har, indtil den falske verden tager det hele fra dem. Jeg var ikke ret gammel, da jeg forstod, hvad der var galt. Alfabetet skulle ikke have været opfundet, for den opfindelse tog friheden fra mennesket. Har du nogensinde set en græshoppe skrive og læse? Eller et næsehorn? Nej vel!"

"Det ville også være mærkeligt. Jeg ville glo en kvart, hvis jeg så et næsehorn blade i et leksikon."

"Se nu bare Tina," sagde Tom. "Hun er gået i fælden. Hun låner bøger på universitetet og læser nætter igennem. Jeg er ked af det på hendes vegne."

"Hvad læser hun?"

"Psykologi, tror jeg nok. Det er far, der har fået hende til det. Han er og bliver blind."

"Hvorfor gør vi ikke noget ved ham?"

"Det har jeg også tænkt på. Men man kan ikke komme i kontakt med ham. Enten retter han stîle, eller også generer han naboen."

Jim kikkede ud af vinduet. "Det gør han vist lige nu, Tom. Prøv at se!!"

"Jeg ved det."

Der lød en enorm eksplosion, da naboens skorsten røg af.

"Så har han fået bygget den underjordiske tunnel til huset derovre. Måske skulle vi gå derned. Der er garanteret noget, far ikke har opdaget."

"God ide." Og så gik de to venner under jorden.

Det måtte have været et kæmpearbejde at bygge den tunnel, for man kunne gå helt oprejst derinde. Lys var ikke noget problem, for to af Herdis' pensler kunne lyse det hele op.

"Hvor har han gjort af al den jord," spurgte Jim.

"Det ligger i naboens havestue."

"Måske skulle vi ikke gå helt igennem. Så ender vi i naboens spisestue, og så tror han, det er os."

"Bare rolig," sagde Tom. "Han kan ikke se os, når vi har penslerne i hånden. Han ser bare lyset, og det fatter han ikke en dyt af."

Tom og Jim lyste overalt og måtte sande, at det var et godt stykke arbejde, James havde udført. Der var bare én ting, som han ikke havde opdaget.

"Det var mig, der fik ham til det," sagde Tom.

"Penslerne?"

"Ja, og billederne. Kan du huske billedet af Herdis? Jeg så på det, mens far gravede, og jeg så, at der var en hemmelig indgang til hendes atelier."

"Hvor?"

"Vent lidt – hun sover vist nu."

"Netop."

"Nej nej, Herdis sniger man sig ikke ind til. Der skal være orden i tingene. Men der er mere. Kan du huske billedet med tegnet?"

"Ja, det så du også på, mens din far gravede."

"Selvfølgelig. Prøv at lyt!"

"Musik. Hvor kommer den fra?"

"Tag rigtigt hårdt fat om din pensel!"

Pludselig styrtede en masse jord ned, og en dør af guld og bronze viste sig.

"Hvad i alverden," sagde Jim. "Har du lavet den?"

"Nej, den har altid været der. Lige siden oldtiden. Forstår du

"Der kommer din far," sagde Jim nervøst. "Lad os gemme os."

"Han kan jo ikke se os. Han har bare været oppe og se på virkningen af eksplosionen."

James gik halvsøvnigt forbi, mens han mumlede: "Mere kraft næste gang. Hele taget skal af."

"Han skulle bare vide," hviskede Tom. "Han får et chok, når han kommer ind i huset."

De stod lidt og kiggede på døren, der syntes smukkere end noget, Jim nogensinde havde set før.

"For seks tusind år siden boede der mennesker her," forklarede Tom. "Lige her i vores køkken. Ingen ved det, og de VIL ikke vide det, for så vælter hele videnskabens falske opstilling. Alle deres teorier og alt det kunstige, som bogstaverne skaber. Ligesom med dit tyggegummisprængstof."

"Var det dig, Tom, der fik os på de tanket?"

"Ja, jeg var to måneder og havde ikke andet at lave end at ligge i vuggen og bøsse og fise. Så tænkte jeg, at jeg måtte gøre noget ved det hele. Og så blev det altså dig."

"Men du kendte mig jo slet ikke."

"Hvad ved du om det?"

"Styrer du da hele verden," spurgte Jim dumt.

"Nej, jeg skulle bare få nogen på rette vej. Se bare, hvor fortabte mennesker er – religionerne har spillet tallet – folk trasker op til altret og æder Jesus og drikker hans blod – er de blevet vanvittige? Ja, de er. Eller også sidder de på en bjergtinde i Tibet og tror, at de bliver eet med alting. Eller de holder sabbat og æder mammon fra ørkenen. Eller de kaster sig på bedetæpper mod en eller anden åndssvag by i Arabien. Tomhed, siger jeg. Men hvis det hele vælter på én gang, går

menneskeheden i stykker. Vi må gå langsomt til værks, selvom det haster.”

”Hvad laver I der med,” råbte James pludselig.

”Jim, for pokkers! Hold dog ordentlig fast på din pensel!”

”Ikke noget,” svarede Tom, så James ikke kunne høre, hvor hans stemme kom fra. ”Men jeg synes, du skulle tjekke din bil. Naboen er ved at skrive hjulene af.”

Jim kunne ikke få øjnene fra den gyldne dør. ”Jeg har aldrig set noget så smukt,” sagde han.

”Bare vent – så har du ikke set det sidste. Men du har sans for det smukke, det kan jeg mærke. Skønhed har nemlig hverken noget med videnskab og opfindelser eller bogstaver at gøre. Den er der bare. Den skaber det hele.”

”Jeg har ellers hørt i skolen, at —

”Nå ja, du går jo i skole,” sagde Tom vredt. ”Det er jeg meget skuffet over. Det må vi gøre noget ved.”

Tom løftede sin pensel i luften og svang den tre gange med den, og så hørte de den dumpe, underjordiske lyd af skolen, der sprang i luften. ”Så,” sagde Tom. ”Så er det ordnet.”

”Men alle de børn – hvad med dem?”

”Bare rolig, jeg tømte bygningen først. De står udenfor alle sammen. Der røg et par lærere – men hvor der handles, der spildes. Hvad var det, du havde hørt i skolen?”

”At nogle videnskabsmænd finder skønheden i deres egne opfindelser eller opdagelser.”

”Egoisme,” sagde Tom. ”Bliver de da aldrig klogere! Nå, lad os gå ind.”

Døren gik op til musik af Mozart. Rummet var helt mørkt, og Jim knugede sin pensel for at få lys til at se.

”Det hjælper ikke her,” sagde Tom.

”Hvad skal jeg så gøre?”

”Tænk på, at du vil se alt, hvad der er herinde, så kommer det frem.”

”Det var lettere, hvis jeg vidste, hvad jeg skulle tænke på. Jeg aner jo ingenting.”

"Jo, du gør. Herinde er kernen til alt. Jeg kan se det nu."

Jim koncentrerede sig, og endelig, ganske langsomt, begyndte noget at vise sig. Små fakler blev tændt på usynlige vægge, stjerner blinkede fra ubestemmelige steder, svag musik lød alle steder – også svage, hviskende stemmer, og nu – nu lyste en kæmpekugle i midten af rummet op som en safir. Den glimtede og fuldede og drejede sig hele tiden om sin egen midte både den ene og den anden vej på én gang. Små solsorte hoppede rundt på gulvet med smaragdgrønne øjne og gule næb. Faklerne begyndte at bevæge sig op og ned, og stråler af lys i alle tænkelige farver strøg igennem det ubestemmelige rum. Lys og farver, musik og drengenes egne tanker gik i eet, så man ikke kunne skelne, hvad der var hvad.

Pludselig lød Herdis' stemme. "Velkommen Jim – det var godt, du kom."

"Bor du her," spurgte Jim.

"Det gør vi alle sammen."

"Jamen —"

"Hør her," sagde Tom. "Et sted inde i dig selv ved du godt, hvor vi befinder os. Men jeg skal prøve at forklare dig med ord, hvad det er, du ser."

"Du siger jo, at sproget ikke rækker så langt."

"Det gør det heller ikke. Vi er ved livets begyndelse – ja, sådan siger sproget, men det er aldrig begyndt. Det har altid været der. Sådan så livet ud, inden bogstaver og videnskab kom til. Der er ingen ende og ingen begyndelse. Det er eet langt nu. Sådan er vi inderst inde – sådan er vi alle, og det har ingen ende og ingen begyndelse. Men videnskab og logik og konklusioner kvæler vores adgang til vort inderste væsen. Vores væsen. Vores eksistens. Vi står midt i os selv og midt i alle andres jeg. Midt i kernen af menneskeheden, hvor ondt og godt ikke findes – hvor alting hviler i sig selv i sin ufattelige skønhed."

Jim var helt tavs og stum. "Og Gud og Paradis og Helvede og Skærsild og alt det?"

Øjeblikkeligt slukkede faklerne. "Der ser du, Jim. Bare ordene dræber. Alt det du nævnte, er noget, mennesker har fundet på for at forklare sig ud af det, de ikke kan forstå."

Nu tændte faklerne igen. "Og Herdis," spurgte Jim.

Igen slukkede faklerne. "Jim, gå hen til den store kugle og kig ind i den. Kom nu, tag min hånd. Om et øjeblik tænder faklerne igen, når dine tanker er faldet til ro."

Jim ventede og mærkede pulsen i Toms hånd. Faklerne tændte, de små solsorte satte sig på drengenes skulder og sang deres sørgmodige sang. Jim stirrede ind i den funkende kugle.

"Nå, hvad ser du," sagde Tom.

"At du og jeg er ens inden. Forskellen på os er kun noget af en slags udenværk – noget ydre. Vi er alle ens indeni. Hvor er det smukt. Hvorfor var der dog mennesker, der gjorde opfindelser og lavede videnskab ud af det?"

"Det er som med far. Hver gang jeg siger noget, kører han på biblioteket for at få en forklaring. Men det gør han ikke nu, for lige nu røg naboens tag af!"

De to drenge tog hinanden om skulderen. "Lad os gå op og se," sagde Jim.

"Hvis du lover at komme til min fire års fødselsdag. Den skal holdes hernede."

"Selvfølgelig," sagde Jim. "Jeg ville gerne være her altid."

"Du er godt på vej, Jim," sagde Tom.

Naboen råbte op og skældte ud og stirrede ulykkelig på sit ødelagte hus.

"Har I problemer," råbte Herdis fra sit vindue.

Tom svingede med penslerne, og naboens hus stod som nyt.

"Nej nej," råbte James til Herdis. "Alt er i orden. Jeg skal bare lige på biblioteket. Det er så længe siden nu."

"Så må du tage en taxa," sagde Herdis og pegede på James' flagstang.

Der hang James' bil og blafrede i vinden.

Jim greb sine pensler, men Tom tog hans hånd. "Nej nej, den lader vi være. Han får i det mindste ingen parkeringsbøde i dag."

Kapitel 5

Jim kunne ikke glemme sit besøg i menneskets indre jeg. Det gjorde så stærkt et indtryk på ham, at han ikke sov i flere dage. Han lå på sengen dag og nat – skolen var jo sprængt i luften – og forsøgte at lede indeni sig selv for at finde ud af, om Tom virkelig havde ret. Og Tom må glimt fandt han virkelig noget, der kunne tyde på, at Tom HAVDE ret. Han opdagede noget i sig selv, han aldrig havde vidst var der, og han blev mere og mere forundret. Mon det var sådan fat med alle mennesker? At de ikke havde opdaget det eller kvalte det for at gøre de samme åndssvage ting som alle andre?

Han mødte Tina et par gange, men hun var på det nærmeste ikke til at tale med. Hun fablede om psykologi, Freud og jeg'et, så det var uudholdeligt. Hun læste og læste, til øjnene var ved at trille ud af hovedet på hende. "Hvad skal jeg ellers lave, når jeg har sådan en bror som Tom," sagde hun.

Jim valgte at tie. Han vidste, at Tina var på vej i den forkerte retning, men hun var så bidt af det, at det var håbløst at diskutere med hende.

Han spekulerede på, om Tom mon var hjemme, men da han så Toms nabos havevander starte, og at den sprøjtede naboens hus over med violet maling, var han sikker på, at Tom måtte være hjemme.

Og det var han, og han blev glad for at se Jim. "Du kommer da til fødselsdag i morgen, ikke?"

"Jo jo."

"Der bliver kun dig, Herdis og mig. Vi skal rigtig have gang i penslerne."

"Hvad med solsorten?"

"Den kommer, når der er noget vigtigt."

"Jeg mødte Tina forleden dag."

"Hun er fortabt," sagde Tom. "Hun går videnskabens vej. Vi kan ikke redde hende."

"Åh, et par pensler kunne vel gøre det."

"Jeg tror, hun skal længere ud først. Desuden må vi tale med Herdis om det. Hun er kunstner, så hun forstår bare det hele. Hør, jeg synes, der er så stille dernede i stuen. Jeg går lige ned og ser."

Tom listede ned ad trappen og så James ligge på gulvet med tyve sække cement over sig.

"Hjælp mig lige fri," stønnede han.

"Jeg ved snart ikke," sagde Tom. "Kunne du og naboen ikke tage en snak om det hele?"

"Ikke tale om! Det var hana, der begyndte."

"Ja ja," tænkte Tom. "Tro du bare det." Og højt sagde han: "Hvad gør du, hvis Jim og jeg hjælper dig fri af de cementsække?"

"Støber hans lokum til, så det aldrig kan bruges mere."

"Det synes jeg er en god ide." Tom kiggede på Jim, så de kunne hjælpe James fri.

"Tak drenge! Det skal jeg aldrig glemme."

"Det kommer du heller ikke til. Cementen er blandet og klar, så du kan bare gå i gang. Han er ikke hjemme."

Tina kom ned fra sit værelse med sytten bøger under armen. "Kan I ikke være stille. Jeg kan ikke koncentrere mig."

"Jo, elskede lille Tina. Vi går op til os selv."

Og så forlod Tom og Jim stuen, mens Tina satte sig til at studere, og James begyndte at transportere den friske, nyblandede cement igennem den underjordiske gang ind i naboens hus.

Så kom Toms fire års fødselsdag. Jim glædede sig så meget, at han næsten ikke kunne få tiden til at gå. Han skulle ingen gave have med – det passede ikke Tom – han skulle i det hele taget ikke have andet med end sig selv. "Og lad være at vaske dig inden," havde Tom sagt.

Han hadede alt det konventionelle. Så Jim gik ud og trillede sig i jordbærbedet og på græsplænen, så han i hvert fald ikke så for ren ud.

Men Herdis havde sin sædvanlige gave med: to pensler, denne gang fra hendes oldefar. Herdis vaskede sig heller ikke, for det gjorde hun kun, når der var bryllup eller begravelse. "Man skal ikke overdribe det slags ting," sagde hun altid. "Min far vaskede sig hver dag, og han døde ung. Før de fik mig, pudsigt nok."

Tom var klar med tre brød, rå kartoffelskræller og solsortete. Da Herdis kom, tog hun sine pensler, sagde Tom: "Vi må hellere prøve dem af med det samme."

"Det er jeg meget skuffet over, at du siger. Mine pensler fejler ikke noget."

"Nej, men de er jo din oldefars."

"Han fejlede heller ikke noget."

"Er han ikke død da?"

"Jo, meget død."

"Nå, der ser du. Jeg må altså prøve dem af."

"Det ville jeg ikke gøre lige nu," sagde Herdis. "Jeg svarer ikke for noget."

"Det må være sådan. Lad mig se – jeg har et billede af Rådhuset. Tag lige og kig på det alle sammen, navnlig på den solsort, der sidder på lågen udenfor."

De stirrede alle tre, Tom svingede penslerne i luften, tre gange, og så lød eksplosionen på Torvet i byen.

James' nabo for sammen. "Det er James igen. Jeg cementerer hans afløb til allerede i morgen tidlig!"

"Så," sagde Tom. "De er gode nok. Så røg politikken i byen. Udmærket. Hvis sumererne ikke havde opfundet bogstaverne, og romerne ikke havde haft Cæsar og Cicero, havde Rådhuset slet ikke været der."

"Du tror da ikke, at politik forsvinder bare med et rådhus," sagde Herdis.

"Man må begynde i det små. Drik nu jeres solsortete."

Mere skete der ikke den aften, bortset fra at Liza græd i sin seng, fordi Tom ikke ville fejre sin fødselsdag med familien, og at James ledte hele huset igennem for at finde de fire lys til lagkagen, og at biler og tog begyndte at køre i venstre side.

"Småting," sagde Tom "Vi må gå grundigere til værks senere på året, ikke Jim? Herdis var nemlig allerede faldet i søvn med koppen i munden. Da de vækkede hende, råbte hun forvirret: "Er det allerede jul!"

"Der er noget af det første, vi skal have afskaffet," sagde Tom. "Skal vi bære dig hjem, lille —"

"Jeg er hjemme," råbte Herdis fra sit vindue. "Er der nogen problemer?"

"Nej," råbte Tom tilbage. "Ikke andet end at afføringen fra naboen løber ud på fars skivebord."

"Er det det hele," råbte Herdis tilbage.

"Ses vi i morgen," spurgte Jim. "Jeg ville gerne ned i hulen igen."

"Har du ikke fundet den i dig selv endnu?"

"Ikke helt." Jim rødmede.

"OK - vi ses dernede. Solsorten giver dig besked."

Tom og Jim sås næsten hver dag. De havde fundet en bænk i parken ikke langt fra deres hjem. Her kom ikke mange, så de kunne tale uforstyrret. Og der var nok at tale om.

"Når vi sidder her," sagde Tom, "ser vi jo ganske almindelige ud. Man kan ikke se på folk, hvad der gemmer sig i dem. Men jeg kan, og du vil snart lære det. Se nu den gamle mand derovre. Han har levet et helt langt liv, og han bliver mere og mere tom indeni. Han vil ikke se derind, hvor rigdommen er. Han er fanget ind af alt det rationelle, som han har lært i sin tid. Han kan ikke komme fra det. Det værste er, at han føler sig lykkelig. Jo mere tomme folk er, des lykkeligere er de."

"Hvad så med dig – og med os?"

"Vi har smerten ved at se, hvordan det hele udvikler sig. Smerten ved at leve i en verden, der bygger på videnskabelighed. Magien, mystikken kæmper for at komme fri. Det er det, jeg kan mærke i mig selv."

"Det er første gang, du har sagt så meget om dig selv," sagde Jim.

"Det gør jeg kun, fordi du forstår mig. Vi er venner, er vi ikke?"

"Selvfølgelig. Men vil du have, at verden og livet skal være, som det var før, stumererne begyndte at lave alfabetet og videnskaben?"

"Den ER den samme. Den forandrer sig aldrig. Det er der, mystikken ligger. Vi tror, at VI har forandret verden med alt det pjat, vi har fundet på. Men vi har ikke ændret en tøddel. Det ser bare sådan ud. Og når vi ikke kan finde ud af noget, griber vi til religion – så tror vi os frelste, når vi skrifter vore synder, som vi kalder det. Men jeg siger dig — det bliver bare værre. Ordet "synd" skulle aldrig have været opfundet."

"Hvordan kommer vi fri?"

"Ved at tage en rejse ind i den store kugle, du så nede i hulen, og som vi alle har indeni os. Hvis man rejser ind i den, er man den, man er. Vi har alle sammen menneskeheden i os, men vi tør ikke være den. Se den gamle tæppe!"

Jim så på den gamle mand. Pludselig fløj hans hat af og landede på naboens skorsten og klistrede sig fast, så røgen ikke kunne komme ud.

Tom lo. "Nu tror naboen, at det er fars skyld. Jeg ved, hvad han gør som modtræk."

Den gamle mand tog sig til hovedet, men pludselig var hele parken fuld af flyvende hatte.

"Vælg selv en," råbte Tom.

Manden for rundt for at gribe den første den bedste hat, der kom forbi. Det endte med en spejderkasket, som han tog på, selvom det så helt vanvittigt ud.

"Præcis sådan farer menneskeheden rundt efter det, de kalder sandheden. Og så har de den selv i sig."

Jim grinede over den forvirrede gamle mand. Så lod der et brag bag dem, og et kæmpespringvand skød sig op i James græsplæne og klaskede alt sit vand ned over taget.

"Stakkels nabo," sagde Tom. "Det er den eneste måde, han kan reagere på."

"Eller er det dig, der sætter det hele i gang."

"Kom, lad os gå ned i hulen," sagde Tom bare. "Kom!"

Så stod de i mørket igen. "Lad nu være med at knuge dine tanker, Jim. Du skal bare tænke på den dybe magi, der er inde i dig – eller på kuglen – det er det samme."

Jim gjorde, som Tom sagde, og straks var kuglen der, faklerne tændtes og lysstråler i alle farver løb på kryds og tværs i rummet.

"Godt," sagde Tom. "Du kommer dig. Lad os gå hen til kuglen, så skal jeg vise dig noget."

I samme øjeblik begyndte kuglen at dreje rundt, mens den funkede i alle farver.

"Kom helt herhen," sagde Tom. "Tag min hånd. Kan du mærke min puls?"

"Ja."

"Se så på lysstrålerne." Alle stråler pulserede sammen med drengenes puls og samlede sig i kuglen. "Prøv at tage alle dine tanker og din puls med ind i kuglen."

En dyb følelse af lykke fyldte de to drenge, da de gled ind i kuglen samtidig med, at de stadig stod udenfor.

"Alle de farver og det strålende lys," sagde Jim. "Var det sådan, det var?"

"Det er sådan, det ER," svarede Tom og trykkede på sin hånd.

"Er det sjælen?"

"Vrøvl. Det var noget, Platon fandt på. Han brugte så mange ord, at han må være blevet idiot af det. Og så kom Augustin. Han fablede videre, så det hele blev til kirke og paver og reformation og alt det pjat. Alt sammen for at sumere begyndte med deres bogstaver og videnskab. Prøv at se. Vi er i Babylon. Se den mand, der styrter afsted. Han skal hen på torvet og vende det store timeglas. Man havde opfundet tiden – sådan noget pjat. Hver time skal han rende hen og vende det glas."

"Faktisk gør vi på en måde det samme," sagde Jim.

"Rigtigt," sagde Tom. "Prøv at se – mens han vender glasset og ser så inderligt tilfreds ud, forsvinder alt det smukke lys."

Mystikken er væk, så snart man måler noget, der ikke findes. Jeg kalder det dumhed.”

”Hvor ved du det fra?”

”Ens viden kommer fra en selv, man skal bare have en anden til at fortælle det til sig.”

”Herdis?” spurgte Jim.

Tom nikkede. På en måde. Hendes pensler og hendes solsorte. Havde jeg ikke mødt hende – ja, jeg tør slet ikke tænke på det.”

”Og din mor vil have dig til psykolog!”

”Det bliver der ikke tale om. Ellers skal jeg fortælle ham et par sandheder.”

Så sad de på Toms værelse. ”Nå,” sagde Tom. ”Skal vi bringe lidt uorden i tingene?”

”Ja, lad os det.”

”Så se på billedet af uret og kig på den lille solsort på den lille viser.”

Begge visere bevægede sig mod tolv, og hele klodens ure stillede sig på tolv med alt det postyr, det nu medførte.

”Pokker til nabo,” sagde James. ”Jeg skal fylde hans drivhus med skidt og møg, så han ikke kan se sig ud af det!”

Tom og Jim smilede.

Kapitel 6

Liza stod i sin legetøjsforretning og beklagede sig til sine kunder over, at hendes egen søn ikke ville have sin familie med til sin fem års fødselsdag.

"Han vil ikke engang have en gave – og jeg har så meget legetøj. Så jeg kunne jo nemt. Jo, jeg tror, jeg tager noget med hjem og gemmer det under hans dyne – nå nej, jeg må jo ikke engang komme på hans værelse."

"Prøv alligevel," sagde kunden, som selv havde fjorten børn og derfor en del erfaring. "Som forældre må man sætte sin vilje igennem. Tag en bamse!"

"Ja, selvfølgelig. Det har han aldrig haft. Den giver tryghed – det er måske det, han mangler for at blive — normal."

Liza gik hen til bamsehylde, men i samme øjeblik væltede hele hylden. Hundreder af bamser begynde de to damer, der lå med stængerne i vejret og kæmpede for livet.

Da damen med de fjorten børn fik kæmpet sig ud af bamsehavet, sagde hun: "Tag den her – den har altid bragt lykke hos mine børn. Vi har trods alt fjorten af dem."

Liza rakte ud efter bamsen, som øjeblikkeligt daskede ud efter hende og sagde: "Stil mig på plads igen!"

Det tog tre timer at få ordnet alle bamserne og få stillet dem pænt på plads. Liza havde en fjern mistanke om noget; hun længe havde anet, men ikke turdet sige til nogen. Hun ringede hjem til James og spurgte: "Er alt i orden derhjemme?"

"Ja ja – det vil sige vores bil er blevet rød som en postkasse."

"Det gør vel ikke så meget."

"Nej, men der står noget på den, jeg ikke så godt kan lide."

"Hvad står der?"

"Der står: Jeg kan ikke blive andet, så jeg er lærer."

"Så mal det over, James."

"Det har jeg gjort tre gange, men det står der med det samme igen."

"Gud," udbrød Liza. "Der står også noget på mit udstillingsvindue."

"Hvad står der?"

"Tilgiv, Herdis, hun ved ikke bedre. James, jeg har en mistanke."

"Ja, det har jeg også. Men Tom er ikke deroppe, så —"

"Det er vist lige godt, hvor han er."

"Så hvad gør vi," spurgte James.

"Aner det ikke."

Den aften havde Liza og James en lang samtale om, hvad de skulle stille op med Tom.

"James, vi må have ham til psyko-log."

"Eller psykiater," sagde James.

"Ja, det er måske bedre."

Så væltede kaffekanden, så kaffen væltede ud over hele køkkenbordet.

Nu begyndte Liza at hviske. "Jeg ved, hvordan vi kan gøre det. Jeg kender den dygtigste i byen. Jeg ringer lige. Hun hentede sin mobiltelefon, gemte sig i klædeskabet og ringede op.

Fem minutter efter bankede hun hårdt på døren til skabet. "James, jeg kan ikke komme ud!"

"Så lad mig." Men det var håbløst. Han rev og stød i døren. Intet at stille op. Så sagde han: "Jeg henter motorsaven. Stå helt stille derinde og klem dig godt ind i frakkerne. Jeg er nødt til at få skabet ned at ligge." Han baksede og furede med skabet, og fik det da endelig ned på gulvet med et drøn.

"Av for —", lød det derindefra.

Så for han ud efter motorsaven, kom tilbage med den og startede. Det lavede et spektakel, der måtte kunne høres over hele byen. Så satte han saven i skabet, og savsmuldet sprøjtede ud over hele stuen.

Så hørte de Herdis fra sit vindue: "Har I problemer?"

"Nej nej," råbte James efter at have slukket for saven og efter at have fået den chokerede Liza ned i en stol.

"Ellers bare sig til," råbte Herdis tilbage og smækkede vinduet i.

"Jeg har en tid i morgen," hviskede Liza, der næsten ikke kunne få vejret.

James tog et stykke papir og skrev: "Lad være at sige noget. Skriv i stedet for: Hvornår?"

"I morgen klokken 8," skrev Liza tilbage.

Og James skrev tilbage: "Jeg har et par gamle håndjern et sted. Vi SKAL have ham afsted."

"OK," skrev Liza tilbage.

Liza og James sov ikke hele natten af nervøsitet over, om deres lille kup ville lykkes. Men Tom sov trygt, for han vidste alt om, hvad der skulle ske næste morgen, og han havde besluttet sig for at gå frivilligt med for at fortælle psykiateren et par sandheder.

Så da han kom ned om morgenen, sagde han: "I ser noget klatøjede ud. I skal passe jeres søvn."

"Godmorgen Tom! Hvad vil du have til morgenmad?"

"Lad os bare få det overstået, så spiser jeg senere. Og far, du behøver ikke at sidde og fumle med de håndjern. Du får ikke brug for dem alligevel. Skal vi så tage af sted?"

"Så kig lige ud af vinduet," sagde Liza oprørt.

Far for derhen og så, at der sad en arabisk sabel i alle fire døre på hans bil. "Så skulle da også!"

"Kunne I to ikke snart få snakket ud, far."

"Jeg taler ikke med den slags mennesker."

"Taler du overhovedet med andre end dig selv," sagde Tom hånligt.

"Ja ja, jeg taler med Tina og mor hver dag."

"Tina! Hende kan man overhovedet ikke snakke med. Hvis psykiateren er ligesådan, bliver det et kort møde."

Afsted kom de – med taxa – men det gjorde ikke så meget, for Tom manipulerede med taxameteret, så chaufføren

hovedtrykende betalte James tre hundrede kroner, da de var fremme.

"Jeg lætter det ikke," sagde han.

"Sådan er det så meget," sagde Tom.

Fem minutter efter sad Tom alene foran psykiateren, der så ham meget dybt i øjnene og sagde pompøst: "Så du har problemer, min lille ven."

"Næh."

"Så forstår jeg bedre."

"Interessant," sagde Tom. "Jeg er bange for, at det er Dem, der har problemer – jeg møtter med to skilsmisser og fire børn med forskellige mødre. Det kan da kun give problemer. Men jeg kan desværre ikke hjælpe Dem. De har selv rodet dem ind i det."

"Aha," tænkte psykiateren begæret. "Storhedsvanvid!" Så sagde han: "Jeg skal lige slå op her." Han fandt en bog af Freud frem.

"Jeg lider ikke af seksuelle bindinger – jeg er jo kun fem år – så det kan De godt spare Dem."

Psykiateren skubbede de tykke hornbriller helt op over håret, for han havde læst, at så så man mere akademisk ud. "Jeg vil nu alligevel se efter. Jeg har før — sig mig, alle sider er blanke. Intet indhold!"

"Næh," sagde Tom. "Det er nok strøget af censuren, fordi det var noget vrøvl."

Febrilsk rev psykiateren flere bøger ud af hylden, blot for at konstatere, at der intet stod i dem.

"Det forstår jeg ikke."

"Sådan er der jo så meget," sagde Tom henkastet og gav sig til at pille næse for at fordrive tiden.

"Piller du næse?"

"Her er jo ikke meget at tage sig til."

"Sig mig, hvad er dit problem?"

"Det må De jo vide. Freud kan De godt smide ud, Jung kan gå samme vej, Neubauer – ja, de germanere har ikke fattet en brik. Det er der tilsyneladende ingen, der har. Tag nu bare

Hegel. Han ville gudhjælpemig lave en formel for forelskelse. Og han besøgte aldrig en psykiater! Nå, men jeg må desværre gå. Jeg har en aftale klokken elleve.”

Og så forlod Tom konsultationen og gik ud i venteværelset. ”Så gør vi,” sagde han til Liza og James.

”Hvordan gik det,” spurgte James.

”Han er ikke meget værd derinde. Kom så.”

James og Liza rejste sig og gik. Men stolene fulgte med og slæbte hen over benene på de ventende patienter. James og Liza var sat sammen med stolene i håndjern.

”Tom!!!”

”Ja ja da.” Og så sprang håndjernene op, og de kunne alle tre gå.

Det besøg skulle James og Liza aldrig glemme.

Og da de kom hjem, lå bilen på taget midt på vejen. Men sablerne var da trukket ud af dækkene.

”Problemer,” råbte Herdis.

”Nej nej,” råbte James og Liza tilbage.

”Ellers sig bare til!”

”Det tror jeg virkelig, vi gør en dag,” sagde Liza. ”Jeg tror, at Herdis er med i det her på en eller anden måde.”

Tom og Jim mødtes mange gange det år. De elskede at være sammen og holdt meget af hinanden. De havde jo næsten alt tilfælles, navnlig da Jims skole endnu ikke var genopbygget. Ingen af dem, der arbejdede med genopbygningen kunne ane, at deres arbejde var forgæves. Den nye bygning ville ryge i luften i samme øjeblik, den blev indviet af borgmesteren, som med nød og næppe undslap Rådhusets forsvinden. Han havde egentlig været heldig, for han gik fra sit kontor en time tidligere end sædvanligt, fordi han havde et stævnemøde med nabokommunens sekretær. Det ærgrede Tom, at han ikke havde forudset dette. Det måtte aldrig ske igen.

En dag, da Tom og Jim var sammen på Toms værelse, røbede Tom en hemmelighed for Jim.

"Jeg kan se ind i fremtiden. Clairvoyance hedder det vist."

"Som Nostradamus!"

"Nej, han var et af de skvadderhoveder, der mente, at alt havde religiøs betydning. Nej, det er på en helt anden måde. Når jeg har set ind i kuglen i mig selv – set al den skønhed, der bor derinde, og når jeg har set idioten fra Babylon fise afsted for at nå at vende timeglasset, så pludselig ser jeg ting, der vil ske i fremtiden. Noget af det er ligegyldigt, noget er smukt, men det meste er desværre grusomt."

"Fortæl mig om det," sagde Jim.

"Nej, prøv først selv, om du ikke også kan. I dag skal vi male et billede sammen med Herdis' bedste pensler. Kom!"

Tom lagde et stort lærred på gulvet og stak Jim et par pensler.

"Nu maler jeg vores by, som den ser ud – og du —"

"Ja?"

"Du tager Herdis' største pensel, dypper den i rød farve og laver en lille rød prik på de steder, byen, som jeg maler nu – de steder, som er centrale for, at byen kan fungere. Vi skal se, om vi virkelig kan."

Tom begyndte at male, og i løbet af ti minutter havde han malet et komplet billede af byen. Han havde gjort særligt meget ud af det kvarter, de selv beboede, og af Herdis' hus. I busken udenfor lå en solsort på æg. Dens øjne bevægede sig – den holdt ligefrem øje med dem. Pludselig lettede den fra reden og fløj over mod dem.

"Vi må hellere lukke vinduet op," sagde Tom. "Den har vist en besked til os."

Ganske rigtigt – solsorten fløj ind og satte sig på Jims hoved.

"Nu ikke noget klatteri," sagde Jim formanende.

"Det gør den heller ikke, hvis du tager imod dens besked."

"Og hvordan gør jeg så det?"

"Ved at holde mund og vente på, hvad der sker."

Jim forventede alt fra sørgmodig fuglesang til utidigt klatteri over det hele. Men det skete ikke. Tilsyneladende skete der

ingenting, indtil nogle bogstaver lyste frem på malerdåsen, som Jim netop skulle til at dyppe i. PAS PÅ, stod der bare.

"Hvad skal det betyde, Tom?"

"Jeg tror, den vil minde os om, at vi også har et ansvar for, hvad vi gør."

"Er det ansvar magien? Den kommer jo bare af sig selv."

"Vi er formidlere, Tom. Det virkelige ansvar ligger i at tage magien til sig og vise andre vejen."

"Er det det, vi gør?"

"Vi øver os. Når vi bliver voksne, ved vi bedre, hvad der er den rette vej. Ellers vil solsorten grabe ind ligesom nu. Nå, sæt nu dine røde prikker. Jeg er så spændt på, hvor du sætter dem." Tom gav sig til at sætte vand over til solsortene, solsorten fløj tilbage til sine æg, og Jim satte sine prikker.

Tom serverede te og sagde forundret: "En af dine prikker sidder ved solsorten i Herdis' busk."

"Ja, jeg er bare nysgerrig. Det kan jo ikke gå følt galt, vel?"

"Nej, det gør det vel ikke. Vi prøver."

De stirrede på den røde prik, og pludselig hørte de et sus af tusinde vinger over byen. De løb begge hen til vinduet og så ti tusinder af solsorte flyve i flokke over byen. Der var så mange, at sollyset næsten forsvandt. Pludselig slog en solsort ned i hvert eneste hus i byen. Hvis den kunne komme ind, klatrede den i kaffen eller suppen, og hvis den ikke kunne komme ind, gik det ud over tagene, bilerne eller de smukkeste hoveddøre.

"Mageløst," sagde Tom. "Vi kan. Du kan. Jeg kan. Vi har adgang til den funklende kugle i os selv. Jeg tror, vi gemmer resten til senere – det er alt for overvældende det her. Nej, vent lidt – én ting til. Du har sat en prik ved fars bil. Lad os lige stirre på den prik. Jeg tror, at jeg ved, hvad der sker, for far og mor er ved at stige ind. De skal på deres ugentlige indkøb."

Og så skete det. James satte i gear, to vinger foldede sig ud, og bilen lettede og fløj ind til byens supermarked.

"Perfekt," sagde Jim helt overstadig.

"Både og – for den ene vinge kappede naboens skorsten af. Men det hører jo med. Hvor der handles, der spilles."

De to drenge tog hinanden i hænderne og dansede rundt på værelset. Indtil Tom blev alvorlig og sagde: "Husk, at det vi kan, det magien kan – det forpligter. Vi skal til at tænke os om."

"Det får man sådanne hovedpine af," sagde Jim.

"Det må vi tage med. Prøv at se over til Herdis. Hun må have opdaget noget, for hun står på hænder op ad muren.

"Problemer, Herdis," råbte Tom.

"Nej nej," råbte Herdis. "Man skal altid se det hele fra to sider. Det er det, jeg prøver på."

"Ellers bare sig til," grinede Tom og Jim.

DRAMA

Kapitel 7

Tiden nærmede sig, hvor Toms skolegang skulle begynde. Liza og James havde længe talt om alt. Oplevelsen ved besøget hos psykiateren sad endnu i dem. Det med håndjernene gik i hvert fald ikke, og sandsynligvis ville Tom sige nej til at gå i skole.

De vidste også begge to, at de ikke kunne skjule noget for Tom, selv ikke deres tanker. Når de bragte emnet på bane, kunne de risikere, at han ville spænge samtlige byens skoler i luften. Eller også ville han forhekse alle bøger, så der ikke stod et ord i dem. Eller han ville fordreje hovedet på alle lærere, så de var rede til psykiatrisk indlæggelse.

Toms svar på deres ønske var dog anderledes, end de havde forventet. Hele familien var samlet til morgenmad en tidlig søndag morgen. Tina havde kun medbragt øste til ti bøger, så de kunne da i det mindste se hende. Tina elskede skolen og skulle på universitetet næste år.

"Er det stadig psykologien, der har taget dig," spurgte Tom.

"Den er meget vigtig," sagde James. "Uden den, hvor ville jeg så have været!"

"Samme sted," sagde Tom. "Skole, psykologi og videnskab er den samme djævelskab. Hvornår begynder I at forstå?"

"Far har det udmærket," sagde Liza. "Han får sin løn, og børnene er glade for ham."

"Det har ikke noget med sagen at gøre. Han er ikke kommet længere end naboen. Jeg kan se, at de to bulldozere allerede er i gang."

James for til vinduet og var ved at eksplodere. To bulldozere var i fuld gang – garagen var væltet – bilen flad som en indtørret hundelort, og den nye havestue lå som pindebrænde midt på gaden.

"Kan I dog ikke snakke om det," sagde Tom.

"Han vil ikke snakke med mig."

"Det forstår jeg godt," sagde Tina og bladrede videre i tre af de nærmeste bøger. "Men hvis du nu lod være at lave noget modtryk. Jeg mener, du må indse, at det er jeres barndoms fortrængninger, der kommer op til overfladen."

"Vorherrebeføres," sagde Tom. "Op i min bare —"

"Så så," sagde Liza. "For sådan skal mødre sige."

Og pludselig sagde Tom: "Det med skolen kan I godt droppe."

"Alle børn går i skole," sagde Liza.

"Det bliver det ikke mere vigtigt af. Jeg gør det ikke – og det med håndjernene kan I godt spare jer."

"Du skal da lære noget," sagde James.

"Jeg har min egen måde. Hvis I sender mig i skole, begynder jeg at gå med ble igen, og så bliver der klattet alle vegne."

Liza forsøgte med det gode: "Hvad så, Tom?"

"Jims skole sprang i luften. Han har aldrig klaret sig bedre, end han gør nu."

"Og så?"

"Jim har en privatlærer. Han bor udkanten af byen i et simpelt træhus. Og der er INGEN bøger. Der vil jeg også gå."

Liza og James stirrede fortabt på hinanden.

"God ide," sagde Tina. "Så slipper Tom for alle de undertrykte impulser, I render rundt med."

Tom var ved at eksplodere, selvom han var overfuset over, at Tina støttede ham. "Alt dit freudianske vrøvl! Han undersøgte syge mennesker og sluttede, at så måtte raske mennesker være ligesådan. Han rendte rundt som jøde blandt frustrerede katolikker i Wien, hvor det var på mode at tage sit eget liv på den mest raffinerede måde. Skråt op!" Han rejste sig. "Jeg vil gå hos Jims lærer – basta! Han kommer om et stykke tid, så kan I jo kigge lidt på ham."

Og sådan blev det.

Det næste lange stykke tid var Tom og Jim sammen hver dag. De diskuterede Toms billede af byen og de steder på billedet,

hvor Jim havde sat en rød plet. Tiden nærmede sig, hvor de ville prøve næste sted.

"I grunden er en by noget underligt noget," sagde Jim en dag.

"Ja," sagde Tom. "Udløber af alt det pjat, som sumererne fandt på. I den de byggede verdens første byer, levede de i bittesmå samfund. Men med de nye videnskaber kom også frygten – angsten for livet. Den er nemlig ikke medfødt – den kommer først, når man tror, at videnskaben kan forklare alt og man så opdager, at den intet forklarer. Hvor man før levede uden videnskab, alfabet og opfindelser, var man frygtløs. Jeg tror ikke engang, man havde et ord for angst. Men så skete katastrofen. Prøv at se ind i kuglens lys. Hvad ser du?"

"Først mørke – nåh, nu kommer lyset – og nu ser jeg pyramiderne. Tusinder af slaver, der i den brændende sol ruller de store sten på træstammer den lange vej fra floden til byggepladsen."

"Idioter," sagde Tom.

"Da ikke slaverne. De ved jo ingenting. Men Faraos arkitekter. De prinser sig af deres byggekunst. Og Farao selv liser rundt i sit palads og glæder sig over byggetet."

"Forfængelighed," sagde Tom. "Han vil sikre sig en plads i historien og i Himlen. Han får mønter med sig i mønter til at betale færgemanden med, når han skal sejles til evigheden."

"Tanken om Paradiset," sagde Jim. "Den er jo tåbelig."

"Den kommer med videnskaben. Når først frygten er der, kommer angsten for døden og intetheden. Så paradistanken er den rene videnskab. Vi er så dumme. Kuglen er der altid. Ligesom mitokondrierne – de små levende væsner, der bor i generne, som bor i kromosomerne, som bor i vores celler – som er os. De var jordens første levende væsner, og de er her endnu. For dem gør det ingen forskel, at de tilfældigvis lever i mennesker og alt andet levende. De er her bare."

"Ja," sagde Jim begejstret. "Jeg kan se dem. De er jo smukke."

"Ja, og den skønhed kan vi ødelægge, fordi vi har kortlagt menneskets genkode. Så tror vi nemlig, at vi har begrebet det

hele. Vi har ikke fattet —”. Tom slog en prut, der fik alle fakler i kuglen til at gå ud og Jim til at grine som en flækket Volvo.

”Ja,” sagde Tom. ”Det er, hvad jeg mener om det. Da jeg var lille, gik jeg og klattede alle vegne, når noget ikke passede mig. Nu vil jeg prøve, tror jeg. Nå, skal vi prøve en af dine røde pletter. Alle i byen trænger til noget smukt – har du en plet ved mobilnettet?”

”Ja selvfølgelig, det er jo nerven i storbylivet.”

”Tror vi. Lad os se, om det virker.”

Pludselig blev alle mobilanaler afbrudt. I stedet hørte alle telefonerende Elvira Madigan i deres ører. Nogle sagde: ”Nej, hvor smukt!” Andre sagde: ”Hvad pokker?” Og James sagde: ”Den forbandede nabo! Jeg lejer et helt entreprenørfirma – så skal hele hans hus flyttes ud på landet!”

Der lød en megaprut fra Toms værelse.

”Hvad laver I deroppe,” råbte James.

”Tænker.”

Og Herdis råbte fra sit vindue: ”Har I problemer?”

”Nej,” råbte Tom tilbage. ”Vi har det fint.”

”Ellers sig bare til.”

En dag dukkede Jims lærer op. Han havde brugt dagen i forvejen, så Liza lukkede sin forretning for at gøre rent, vaske gulv og støvsuge. Og James måtte blive hjemme for at holde øje med, om naboen ville gøre alvor af truslen om at asfaltere James' køkkenhave. Han spankulerede grunden rundt med maskingevær og det hele. Det kunne han nu godt have sparet sig, for naboen var på ferie.

Så da Lukas Lou dukkede op, blev han noget forbaysset. Også da Herdis råbte ud af sit vindue: ”Sådan er han ellers ikke. Det er bare et par naboproblemer. Sådan er livet.”

Og Tom råbte ud af vinduet: ”Kom bare ind. Han er helt uskadelig.”

”Det ser han nu ikke ud til,” sagde Lukas.

”Nej, han har sit ydre imod sig. Jim er her også.”

"Jamen, så vover jeg mig indenfor."

"Det kan godt være, at der render en forstyrret kvinde rundt i stuerne. Spring bare over hende og kom op ad trappen til højre."

Da Lukas kom ind, mødte han Liza, der for rundt i stuen og slog efter et par solsorte med støvsugerslangen. "Goddag. Jeg er Toms nye lærer, Lukas Lou."

"Det kan man ikke hedde," sagde Liza og smed støvsugerslangen i gulvspanden.

"Det sagde de også, da jeg blev døbt. Men der var ikke noget at gøre, så jeg må lære at leve med det. Men det var Tom Finley, jeg skulle tale med. Jeg går lige op."

Og så stod Lukas på Toms værelse. Hans skæg og hår nåede omtrent til livremmen, så man skulle lede et stykke tid for at finde hans ansigt. Men hvis det lykkedes, så man et par blå øjne, der bar præg af visdom, kærlighed til børn og et vist temperament.

"Solsortete," spurgte Tom høfligt.

"Jo tak – hør, skal vi ikke springe alt det formelle over. Vi kan vist godt finde ud af det, vi tre. Jim har vel fortalt om mig."

"Næh, jeg ved det. Jeg ville aldrig have ringet, hvis ikke jeg var sikker."

"Så mangler jeg vel bare at tale med dine forældre," sagde Lukas.

"Ikke nødvendigt. Det ordner jeg. Og hvis du ser min søster, fortryder du bare. Hun er rablende gal. Hvad skal jeg have med, for der er jo ikke noget med bøger."

"Bare dine pensler og din egen ærlighed." Lukas rejste sig.

"Der bliver et godt trekløver ud af os, det kan jeg mærke. Nu skal verden få noget at tænke over. Hør Tom, kan du ikke fortælle din far, at han ikke behøver at gå rundt med det maskingevær hele døgnet. Naboen er jo på ferie."

"Nej, vi er nødt til at lade ham gå. Ellers skyder han hele hytten i sæk derovre."

Lukas stod i døren. "Jeg glæder mig til at se jer, knægte. Sikke et held, at jeg mødte jer."

"I lige måde."

Det var blevet mørkt, da Lukas Lou gik hjemad. Han så op mod stjernerne og undrede sig over Karlsvognen. Der manglede to stjerner i den. Så så han smilende tilbage mod Toms hus. "Nå ja, selvfølgelig, det havde jeg have sagt mig selv."

Tom kunne næsten ikke vente, til han skulle begynde hos Lukas Lou. Jim havde ikke forvundet meget, men Tom kunne mærke på ham, at han var under forandring, så han fortrød bestemt ikke, at han havde sprunget Jims skole i luften. Den nye, man nu var ved at bygge, ville gå samme vej. Den skulle bare lige være færdig først.

Tom og Jim blev bedre og bedre venner. De kunne næsten ikke undvære hinanden, og de vidste begge to, at de ville kunne udrette store ting sammen senere i livet.

James gik stadig vagt med sit maskingevær, og Tom havde rigtigt lyst til at fortælle ham, at naboen var på ferie. At der aldrig var tegn på liv i naboens hus, fik ikke James til at komme i tanke om, at der måske ikke var nogen hjemme. Han regnede bare med, at naboen stod bag gardinerne med kikkert og en spandfuld håndgranater. James tog ingen chance.

Jim overnattede tit hos Tom, og de talte og diskuterede natten igennem. De spiste morgenmad sammen med Tina – der var mere fred, når Liza var gået, for hun talte kun om legetøj, og hvor vigtigt det var for alle børn, at de fik tid til at lege.

"Den slags bagateller tager Jim og jeg os ikke af," sagde Tom. "At tænke er også leg," tilføjede han.

"Du bliver klogere en dag," svarede Liza.

"Så skal det snart være."

Så gik Liza uden at rydde op efter sig – der lå rester fra hendes sidste syv morgenmåltider.

"Åh, sikke et rod," sagde Tina.

"Det er fordi far går vagt."

Så tog Tina en kost og fejede hele møget ned på gulvet. "Jeg skal have plads til mine bøger."

"Du har da kun forten med i dag."

"Jeg er begyndt på noget nyt."

"Hvad er det?"

"Kierkegaard."

"Hvem er død," spurgte Tom.

"Pjat Tom, Søren Kierkegaard."

"Du kommer dig," sagde Tom. "Nu er hun begyndt på filosofien," sagde han til Tina. "Hun er smidt væk nu – det er da et fremskridt. Hvis bare hele verden ville gøre det. Kierkegaard – det er noget med Enten-Eller og en Forførrers Dagbog. Tina, jeg er stolt af dig – du er på vej ind i mystikken. Du skal bare springe de afsnit over, der handler om tro og kirke. Det er stadijerne, der er magi i."

"Hvor ved du det fra, når du ikke kan læse," spurgte Tina.

"Jeg har min solsortete."

"Nå ja," sagde Tina. "Det tænkte jeg ikke på."

Så lød der en kæmpeekspllosion, der gennemstode hele huset.

"Hvad sker der," spurgte Tina.

Tom så ud af vinduet. "Naboens hus er væk. Der er bare eet stort hul."

Og Herdis råbte fra sit vindue: "Har I problemer?"

"Nej nej," råbte Tom tilbage.

"Ellers sig bare til," råbte Herdis og smækkede vinduet i.

"Det er synd for far," sagde Tom. "Nu har han ikke noget at lave resten af ferien."

"Han kan for eksempel rydde op i køkkenet," sagde Tina.

Kapitel 8

Tiden nærmede sig, hvor Tom skulle begynde hos Lukas Lou. Kun en dag til gæ, han kunne næsten ikke vente. Tom og Jim var sammen på denne sidste dag. Da Jim kom ind, sagde han overrasket: "Jeg synes naboens hus er der igen. Nu havde jeg ellers ventet mig til et stort hul."

"Åh, jeg forbarmede mig. Nu er det lavet sådan, at det ikke kan ryge i luften. Det ved du bare ikke."

"Hvad har du gjort?"

"Det kunne du lide at vide. Jeg er så spændt på, hvad far vil gøre. Lige nu har han travlt med at tage brænde ud af køleskabet, inden mor kommer hjem."

"Du har rigtigt mødt dig de sidste stykke tid."

"Ja, jeg er jo nødt til at se, hvad pøtterne og jeg kan. Men jeg havde en drøm i nat – en rigtig god og varm drøm. Jeg gemte den i kuglen, så du også kan se den."

"Jeg har også drømt og gemt i kuglen. Vi må hellere gå ned og se."

"Ja, jeg skal bare lige ned til Tina. Tina," råbte Tom ned ad trappen. "Er far færdig med brændet?"

"Ja ja," svarede Tina. "Det ligger i mors seng."

"Udmærket. Hvordan går det med Kierkegaard?"

"Fint. Han er god."

"Så husk, at han én gang om ugen gik hen på sit stamcafe og drak en hel bowle vin. Så dinglede han forbi sin elskede Regines hus og spillede døddrukken."

"Sikke en kærlighed," sagde Tina.

"Sådan er mennesker. Kærligheden visnede, da videnskaben begyndte."

"Vidste Kierkegaard det?"

"Nej, han skrev ligeså meget, som du læser. Så hvordan har du det med kærligheden, Tina?"

"Jeg elsker Jim," sagde hun ømt.

Svaret var to kæmpeprutter fra toppen af trappen. "Lad os så komme afsted," sagde Tom. "Kuglen venter."

De to drenge gik ned i James' underjordiske gang, som naboen af en eller anden uforklarlig grund ikke havde opdaget. Da de var helt fremme ved døren, tog de hinanden i hånden, og døren åbnede, mens Mozarts Elvira Madigan strømmede ud.

"Åh nej," sagde Tom. "Den har jeg glemt at slå fra. Ingen har kunnet tale mobilt siden. Men det er måske meget sundt. Skal jeg slå den fra nu?"

"Ja, det synes jeg," sagde Jim. "Jeg kan godt lide den stilhed, der er herinde. Så kan jeg bedre mærke din puls."

Tom tog et par pensler, og væk var musikken. Faklerne tændtes og gled som på skinner op og ned. Samtidig lugtede der let krydret. "Hvad er det," spurgte Jim.

"En slags røgelse. Det har man brugt tusinder af år – det kommer fra en bestemt busk i ørkenen – der er mystik og magi i den. Det er ikke bare indbildning, som mange tror, men et fysisk faktum. Man har lettere ved at se sig selv og sit eget jeg. Lad os gå hen til kuglen."

Så stod de foran den magiske kugle, som både var her og i alle mennesker på én gang. "Alt hvad der er sket i jordens historie er derinde," sagde Tom. "Alt simpelthen. Og der er endda plads til mere, for verden og menneskeheden er jo ikke forbi endnu. Selvom der lurder store farer forude. Må se – se – se!"

Jim stirrede, greb fast om Toms hånd og kunne næsten ikke undertrykke sin begejstring. "Det er jo Parthenon!"

"Ja – og se, hvem der går der!"

Det myldrede med mennesker i det lyse og varme solskin. Alligevel var det let at se ham i sin kappe, sit skæg og sit markante ansigt. En flok drenge og unge mænd flokkedes om ham, og der blev ivrigt snakket om ham, hvor de gik forbi. De satte sig under et oliventræ – drengene satte sig tæt ind til ham – omtrent som Jesu disciple senere skulle gøre det i ørkenen ved Jerusalem.

"Sokrates," sagde Jim henrykt. "Og vi kan endda forstå, hvad de siger."

"Selvfølgelig. Dybest nede er alle sprog det samme, for i sproget gemmer sig alle de hændelser, der har fundet sted. De gemmer sig i det talte sprog. Men så snart man skriver dem ned, er magien borte. Sokrates skrev ikke et ord – jeg tror ikke engang, han kunne læse."

"Det er da også ligemeget," sagde Jim. "Hør: Den største viden er at vide, at man ligegyldigt ved. Derfor: Kend dig selv!" Alle lyttede. Så pludselig opdagede Tom noget: "Prøv at se nede ved den sidste søjle. Der sidder en og skjuler sit ansigt i kappen, selvom det er meget varmt. Har han sneget sig ind?"

"Jeg ved det," sagde Jim.

"Jeg også. Det er Tina. Så er hun altså vel ikke så tosset."

"Hvorfor er Herdis der ikke," sagde Jim og grinede.

"Nej nej, hun ville bare stille sig op og tale og spørge, om der var nogen problemer. Men – men se, hvad der sidder på Sokrates' skulder. Se dog mand!"

"En solsort!"

Drengene var helt lamslåede. Navnlig da fuglen pludselig lettede fra Sokrates' skulder og fløj ud af kuglen og satte sig på Toms skulder.

"Åh," udbrød de to drenge. "Nu forstår vi bedre."

"Dette er den største oplevelse i mit liv," sagde Jim.

"Også her," svarede Tom. "Kom, lad os gå op."

Ordløst forlod de hulen og endte i køkkenet. Der sad Tina begravet i et bjerg af bøger.

"Hvad læser du nu," spurgte Tom, selvom han anede det.

"Om Sokrates," sagde Tina. "Skulle du spørge fra nogen?"

"Nej nej, jeg ville bare være sikker."

"Klap i," hvædede Tina.

To megaprutter røg igennem køkkenet, og Tom sagde: "Næste gang du taler sådan til os, klatter vi i dine bøger!"

"Så har vi altså drømt det samme," sagde Jim. "Mærkeligt, ikke?"

"Det synes jeg ikke. Vi er det samme sted i kuglen, du og jeg. Og Tina var der. Næste gang er Herdis vel også med."

"Det tror jeg også. Lad os gå over og besøge hende."

De to drenge gik over mod Herdis, der straks lukkede sit vindue op. "Har I problemer?"

"Næh, vi ville bare gerne besøge dig,"

"Så skidt da. Her er alligevel så beskidt, at —"

"— at du vil have os til at gøre rent."

"Nej, du godeste! Det skal sandelig ikke gøres rent. Så kan jeg jo ikke trække vejret."

"Så kommer vi," sagde Tom. "Te har du vel."

"Kun den sædvanlige solsortete."

"Det er lige os," sagde Tom og Jim som med én mund.

Og så sad de og nød det hos Herdis, indtil Jim opdagede noget. "Herdis, alle dine solsorte fra billederne er væk. Der er kun hvide pletter, hvor de har siddet."

"Ja, hvis jeg maler solsorte der, bliver de andre jo hjemløse."

"Hvor er de da," spurgte Tom. "Det må være vigtigt, siden de alle er på opgave."

"Det er det sandelig også. Men det skal I slet ikke vide noget om."

"Har du hemmeligheder for os?"

"Masser. Min onkel lavede huller til gyngestole, min halvbror var ostevender – han vendte oste otte timer hver dag, så han kunne ikke falde til ro, når han kom hjem. Han gik rundt og vendte om på det hele i huset, og når han vågnede om morgenen, lå han i fodenden af sengen. Min grandtante strikkede briller – hun var rigtigt god til det. Min oldonkel opfandt sugerøret, så han gik rundt og sugede hele dagen. Min mor eksperimenterede med te af gråspurve og gulspurve, men det var ingen succes. Min far – ja, ham har jeg aldrig kendt. Måske er jeg faldet ned fra himlen."

"Eller —," sagde Tom. "Du ved, hvad jeg mener."

"Sælger du nogle af dine billeder," spurgte Jim.

"Nej da – de er ikke til salg. De har en helt anden mission. Det ved I da!"

"Hvad lever du af," blev Jim ved.

"Solsortene. Rader fra haven. Og så har jeg arvet en del oste fra min halvfætter. Det var dem, han ikke nåede at vende."

"Er du klar over," sagde Tom, "at jeg skal begynde hos Lukas Lou i morgen?"

"Du skal have et knus, skal du!" Herdis for over ham og krammede ham, så det stod ud af begge ender på ham. "Og hvorfor tror du så, at alle solsortene er på opgave?"

"Åh," sagde Tom. "Har du en kikkert?"

"Ja, tænk det har jeg. Jeg må jo holde øje med, hvad naboerne laver. Her!"

Tom tog kikkerten og rettede den mod Lukas Lous hus. Og ganske rigtigt. Hundredevis af solsorte sad på hans hus, i hans buske og træer og på det gærde; han havde sat omkring sin grund. Han rakte kikkerten til Jim. "Blev at se – Lukas kommer ud nu."

Jim kikkede. "Ja, i blå bukser og med en vandkande på hovedet. Nej, vent lige lidt. Sådan går han altid klædt på sin fødselsdag. Det er i dag — det havde jeg glemt. Vi må gøre noget."

"Jeg er allerede i gang," sagde Herdis og smed et par af de bedste pensler rundt i stuen. "Så, nu skal de komme."

Og ganske rigtigt – alle solsortene lettede og fløj ind gennem Herdis' vindue og tilbage på plads.

"Nå drenge, kan I holde på en hemmelighed?"

"Selvfølgelig," svarede de begge to.

"Lukas Lou er min bror. Men det er en dyb familiehemmelighed. Det er så hemmeligt, at hverken jeg eller han kender noget til det. Så hold tæt!"

"Ja ja." Tom og Jim kunne ikke lade være at grine.

"Så ret kikkerten mod Lukas' hus og have, så skal I bare se."

Langsomt skød en flagstang sig op af Lukas' græsplæne. Lukas så det først ikke, men da han endelig blev klar over, at der var

ved at ske noget, stod han bare og gloede dumt på en ti meter lang flagstang, der rejste sig mod himlen med et kæmpeflag. Det forestillede tre agurker og var bestemt ikke særligt kønt.

"Hvorfor tre agurker," spurgte Tom.

"Tre er et hellig tal," sagde Herdis.

"Det var nu mere agurkerne, jeg tænkte på."

"Nå, det hører til min families våbenskjold. Jeg og Lukas er nemlig ud af en meget fin familie."

"Det mærker man ikke sådant til daglig," sagde Jim.

"Nej, man skal ikke prale med den slags. Men flaget har vi da."

"Jeg glæder mig nu alligevel til i morgen," sagde Tom.

"Det kan jeg godt forstå," sagde Herdis. "Og du kommer ikke til at fortryde det. Men stik nu af med jer – jeg har noget at tale med solsortene om."

Tom og Jim gik hjemad og spekulerede på, hvad Herdis mon nu havde for. Men de behøvede ikke tænke ret længe. De stod bare og stirrede. På naboens grund stod en ti etagers bygning, og fra et af de øverste vinduer blinkede naboer med små flag og serpentiner.

"Nå tak," sagde Tom. "Nu har far da en ny udfordring."

"Det må man sige," sagde Jim.

De to drenge slog flik-flak hen ad fortovet af bar livsglæde.

Alt tegnede lyst og lykkeligt.

Tom Finley er en underlig dreng, der lige fra fødslen ved alt, og som kan sætte de særeste ting i gang i sin familie og sin by. Han er ved at drive familien til vanvid med sine ideer og ironiske bemærkninger om næsten alt. Historien er både alvorlig og morsom på én gang.

Der er magi i luften, hvor Tom Finley befinder sig.